

Vad är det att vara 'levande' och 'död'?

Villkoret att vara död inför Gud beror på det straff som införts i den gudomliga varningen (du kommer säkert att dö), som ett resultat av dom och fördömning. Fördömmelsen förde fiendskap och åtskillnad, eftersom Gud är liv och alla som existerar förutom honom är döda. Det finns inget mörker i Gud, för alla som är mörka är separerade från honom. Eftersom det inte finns någon gemenskap mellan ljus och mörker, är det uppenbart att det inte finns någon gemenskap mellan Gud (liv) och människor under fördömning (döda).

Vad är det att vara 'levande' och 'död'?

Eftersom aposteln Paulus förklarade att de som är döda är rättfärdiga kan svaret på de fyra förutsättningarna i fråga endast vara i frasen: "Eftersom den som är död är rättfärdigad från synd".

Innan vi klargör mysteriet ovan bör vi kontrollera vad "att vara död" och "att leva".

Bibeln etablerar ett förhållande mellan "död" och "liv". Förhållandet visar att det är omöjligt att leva för synd och leva för Gud samtidigt. Det finns inget sätt för människan att inta båda villkoren (positionerna) samtidigt inför Gud. Det vill säga, när människan lever för att synda, är han död för Gud, eller, när han lever för Gud, är han död för synden.

Kanske kommer läsaren att fråga: varför är det inte möjligt att leva för synd och leva för Gud samtidigt?

Det är inte möjligt av följande skäl:

”För det är Kristus som dog, eller snarare, som uppstod från de döda ...” (Rom. 8:34)

Paulus hänvisade i sin segersång till Kristi död. Men Kristus som dog uppstod också från de döda. På samma sätt som de som tror är anpassade till Kristus i döden (han dör med honom), med honom uppstå de också från de döda (eller tidigare).

Det är omedelbart! Det vill säga den som tror på Kristus dör för synd och börjar leva för Gud. Precis som när han inte lydde Guds beslutsamhet, blev Adam omedelbart död för Gud, så också uppstår de som tror på Kristus omedelbart med Kristus och börjar leva för Gud.

Vi måste komma ihåg att Gud är Herre över allt och allt. Gud är Herre över levande och döda, för för honom lever alla ”Nu är Gud inte de dödas Gud utan de levande; för för honom lever alla ”(Luk 20:38; 2 Tim 4: 1; Rom 14: 9).

Dessa verser hänvisar till levande och döda, det vill säga den behandlar både kroppens död och själens odödlighet. Ex: Lazarus, tiggaren, bodde i denna värld och när han dog slutade han bara bo i detta markbundna tabernakel och började leva i evigheten (Luk 16:20 -25). Den rika mannen, som också dog, var död för Gud medan han fanns i den här världen, och när han dog (han lämnade det jordiska tabernaklet) tillbringade han evigheten i de dödas tillstånd (separerade).

Detta är några hänvisningar till ordet död och möjliga användningsområden som Bibeln innehåller av termerna ”död” och ”liv”.

Men när Bibeln säger, ”Medan vi fortfarande var döda i våra brott, gjorde det oss snabbare tillsammans med Kristus ...” (Ef 2: 5), visar det att det finns en annan användning för termerna ”död” och ”liv”.

När människan är utan Gud i världen (utan Kristus) (Ef 2:12) är han död för Gud. Villkoret "människans död" är resultatet av den fördömande som upprättades där i Edens trädgård, i Adam.

När Gud sa till paret att den dagen de åt från trädet med kunskap om gott och ont, skulle de verkligen dö, en beslutsamhet eller varning gavs (du kommer inte att äta), en tid (på dagen), straffets säkerhet (verkligen), och vilken typ av straff (kommer att dö): döden.

Domen i Eden resulterade i fördömandet av mänskligheten! Med andra ord, "Domen kom från ett enda brott, faktiskt för att fördöma ..." (Rom. 5:16). Adam och Eva skapades levande för Gud och efter att ha dömts blev de döda inför Gud.

Villkoret att vara död inför Gud beror på det straff som införts i den gudomliga varningen (du kommer säkert att dö), som ett resultat av dom och fördömande. Fördömsen förde fiendskap och åtskillnad, eftersom Gud är liv och alla som existerar förutom honom är döda. Det finns inget mörker i Gud, för alla som är mörka är separerade från honom.

Eftersom det inte finns någon gemenskap mellan ljus och mörker, är det uppenbart att det inte finns någon gemenskap mellan Gud (liv) och människor under fördömande (döda).

Eftersom 'att vara' död inför Gud, är alla de verk som människan gör i detta tillstånd smittade av synd. Om du gör goda eller dåliga gärningar inför människorna, ändrar de inte den skyldiges man inför Gud, för "goda gärningar" kan endast uppnås i Gud, som förberett dem på förhand, för dem som tror på Kristus.

När Adam syndade, dömdes Adam till döden och alla män dömdes med honom. När alla dör, och det är säkert att alla har syndat "... så har döden övergått till alla människor, för alla har syndat" (Rom. 5:12).

Liv är bara möjligt i Jesus, för genom människan når människan Guds fria gåva, som är evigt liv. Kristus är människans enda tillgång till Gud. Om han accepterar Kristus blir människan en ljusets son och kommer att leva i Guds ljus (gemenskap).

Så: döden är resultatet av den fördömande som inträffade i Edens trädgård, där alla blev syndare. Livet är resultatet av människans försoning med Gud. Människan skapas igen i sann rättvisa och helighet och börjar leva för Gud (Ef 4:24).

Vi kommer att behöva detta begrepp senare: Den gamle människan dör, begravs och sedan dyker en ny människa upp, skapad enligt Gud i sann rättvisa och helighet (Ef 4:24).

Baserat på vad vi just har sett är det tydligt att när aposteln Paulus säger att "... jag är korsfäst med Kristus ...", hänvisar han till döden med Kristus och inte hans fysiska död.

När han säger att han lever (... och jag lever ...), uttrycker han ett nytt villkor inför Gud. Han hänvisade inte till sitt fysiska liv.

I den andra delen av versen, när han säger: "... och det liv jag lever nu i köttet ...", hänvisar detta "liv" till fysiskt liv.

"Jag är redan korsfäst med Kristus; och jag lever, inte längre jag, utan Kristus lever i mig; och det liv jag nu lever i köttet, jag lever i tron på Guds Son, som älskade mig och gav sig själv för mig "(Gal 2:20).

När aposteln Paulus hävdar att han redan är korsfäst med Kristus, gör han det klart att han dog för synd, och att hans liv nu är gömt med Kristus i Gud (Kristus lever i mig). Paulus slutade leva ett liv av 'underkastelse' för lagen (farismen) och fortsatte att leva sitt dagliga liv (i köttet) genom tro på Jesus.

Det är bara möjligt för människan att vara i tillståndet att "leva i Kristus" efter att ha korsfästs och begravts med

Kristus.

”För lagen om livets ande, i Kristus Jesus, befriade mig från syndens och dödens lag” (Rom. 8: 2)

Det nya livet som människan lever i Kristus (livet) kan inte delas när man är i synd (döden), eftersom synd är orsaken till fördömandet av människan utan Kristus. Det liv som Gud ger människan genom tro på Kristus befriar honom från det tidigare villkoret: synd (orsak till dom och fördömande) och död (straff).

Så att, genom att tro på Kristus, blir människan delaktig i sin död genom Kristi kropp som överlämnades för syndare. Den gamla mannen dödas när han korsfästs med Kristus (eller, mannen omskärs med Kristi omskärelse, vilket är avskalningen av köttets kropp) (Kol 2:11) och börjar leva (ny varelse) genom Anden Evig, på grund av rättvisa.

Således, när aposteln visar att den kristna är död med Kristus för att synda, är det samma som att säga att de kristna levde genom den eviga anden.

”Och om Kristus är i dig, är kroppen i själva verket död på grund av synd, men anden lever på grund av rättfärdighet” (Rom. 8:10);

”För du dog, och ditt liv är gömt hos Kristus i Gud” (Kol 3: 3)